

A Szegedi Nemzeti Színház művésze, Bicskey Lukács, az ezerarcú színész – akit legutóbb Zalán Tibor „Beváz úr hazamegy, ha...” című felvonások nélküli majdnem drámájában, az öregedő szuperhím szerepében láthatott a közönség – a Tisza-parti Széchenyi István Gimnáziumban töltötte legmondandóbb éveit. A népszerű „öregdiák” ma is jó szívtel emlékezik egykori iskolájára.

■ Milyen volt az iskola hangulata? És hogyan lett a testnevelés szakos gimnazistából színész?

– Nekem négy szerencsés év adatott meg a „Tisza-partiban”, hisz olyan emberekkel járhattam oda, akikkel hasonlóan gondolkodtunk, és akikkel azonos dolgok foglalkoztattak bennünket. Akkoriban volt például a gimnáziumi színjátszó csoportjának a csúcsidezősaka is. Engem egyértelműen ez irányított a színészi pálya felé, és természetesen a színpadvezető, dr. Kovács Zoltáné, a drága Babi néni. Eredetileg tényleg teszi szakos voltam. Kemény edzésekre kellett járunk, edzésnaplót vezetnünk, meg egyebek. Tornáztam, és amikor megszűnt az egyesület, akkor egy kicsit kajakoztam, egy kicsit atlétizáltam, meg sok mindent csináltam. De Kelemen Béla, a tesitanárom rájött, hogy belőlem már nem lesz sportoló, és a végén már az irodalmi színpadról kellett igazolásokat hoznom. Nagyon jó kis csapat jött össze. A délelőtti tanítás előtt is, után is, sőt a szünetekben is állandóan együtt voltunk.

■ Hol szerepeltek, milyen sikereik voltak a színpadon?

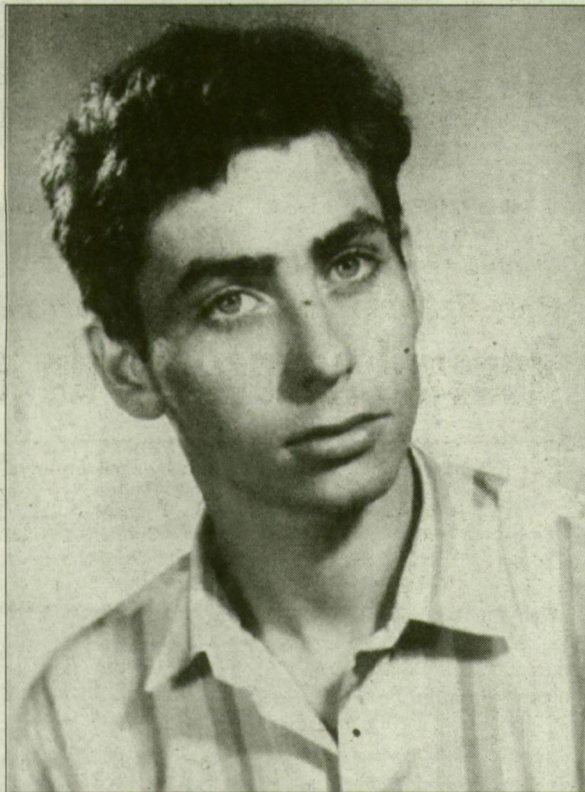
– Irodalmi színpadi találkozásokon, Erkel diákünnepken, Csokonay napokon, különböző amatőr és diák színjátszó találkozásokon vetünk részt. Abban az időben nem volt olyan fesztivál, ahol – ha megjelentünk, persze – ne mi lettünk volna az elsők, vagy ne kaptunk volna különdíjat, nívódíjat vagy más elismerést.

■ Hogyan emlékszik az érettségire?

– A nagy trauma ott kezdődött, különösen anyámnak, mikor bejelentettem, hogy én németből fogok érettségizni, amikor németet csak az első két évben tanultam, meg érettségi előtt egy hónappal. Mindenki kiakadt, a némettanárral az életem. Osztályvizsgát kellett tennem; igaz, hogy egyedül az iskolában, de leérettségiztem németből. A magyar szóbelinél pedig hatalmas szerencsém volt, mert

■ Tabló

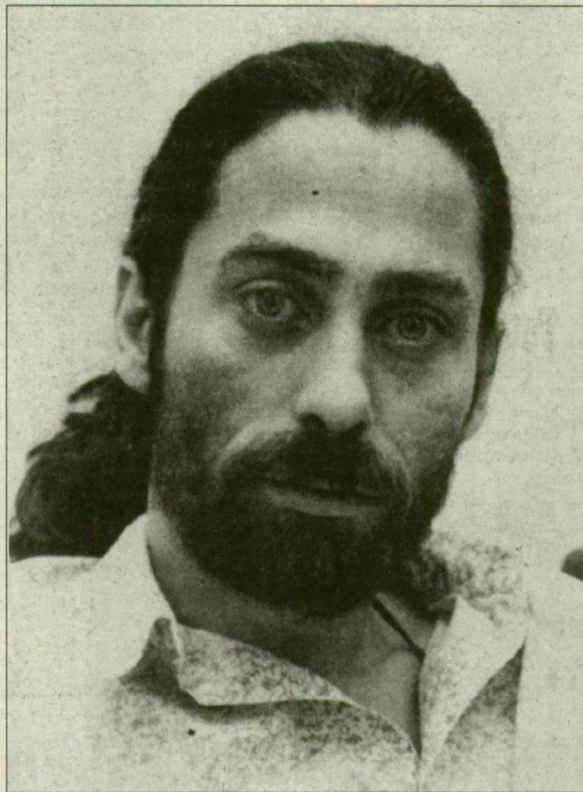
„Az egész sulis egy nagy buli volt” – mondja Bicskey Lukács

A diákból...

tudták, hogy a színművészetre jelentkeztem, és akkor már túljutottam a második rostan. Mindenki meg volt róla győződve, hogy ezt a Bicskeyt fel fogják venni. Nagyon sokáig beszélgettünk a felvételiéről, meg egyáltalán a színészi pályáról, az irodalommal való kapcsolódási pontjairól, úgyhogy nagyon jó volt. Azért itt is becsúszt egy kis gikszer. Gorkij „Anyá” című művét húztam, ami kötelező olvasmány volt ugyan, de csak az első ötven oldalát olvastam el annak idején, és tudva levő, hogy két vastag kötetből áll. Gondoltam, az rendben van, hogy elkezdem, de hogy fogom beféjezni? A köteteket kitétek az asztalra, és a felkészülési

idő alatt elolvastam az utolsó ötven oldalt. És elkezdtem mesélni, az elejét részletesen, meg a legvégét. Nagyon tetszett a bizottságnak, de az elnök belekérdezett valamit, talán hogy Pelegjának mikor változott meg a jellege. Mondtam valamit az első ötven oldalból, az nem stimmelt, mondtam valamit a végéből, az sem. Hát amikor a zászlót a kezébe nyomták! – közölte az elnök. Ja, persze... – válaszoltam, de zárójelben meg kell jegyezmem, hogy azóta sem sikerült elolvasnom. Ez volt az egyik, a másik Solohovnak az „Emberi sors”-a, amit láttam filmen. Na, arról megint tudtam valamit beszélni. Itt megint rátapintott az elnök a lényegre, és megkér-

...színész lett. (Fotó: Schmidt Andrea)

dezte: Melyik az az amerikai kisregény, aminek a válaszként írta ezt Solohov? Nem értettem, hogy ilyen hülyeségeket miért kérdeznek tőlem. Erre azt mondja a vizsgabizottság elnöke, hogy víz. Semmi. A végén már az egész tanári kar sűgött: nagyon nagy víz, hal, meg ilyeneket. A végén kiderült, hogy „Az öreg halász és a tenger”. Az egész feleletet egyébként egy idézettel kezdtem, amire ma már nem emlékszem. Felolvastam a tételt, aztán elmondtam ezt az idézetet. Szörnyű lehettem, egy nagy ripacs, de volt hatása.

■ Hogy állt a matekkal?

– Az én matekszenialitásom az úgy alakult, hogy amikor odakerültem a gim-

be, ötös voltam, matekverse nyekre jártam. De ahogy bejött a színpad, egyre kevesebb idő jutott másra, elkezdtem leépülni, egészen odáig, hogy az utolsó évben meg akartak buktatni, de a matekérettségit csak megírtam négyesre. Szabó Dezsőné, az általam nagyon kedvelt matektanáró odajött hozzám, és azt mondta: Most mit csináljak veled, Bicskey, nem hiszik el nekem, hogy akit év végén meg akartam buktatni, az most négyesre írja az érettségim. Már nem tudom mi lett a végeredmény, csak arra emlékszem, hogy nagy dilemmában volt a tanáró emiatt...

Bodó Zsuzsa

Merhej Raullát utoljára a Szegedi Színtanoda produkciójában, a Rómeó és Júlia dadusként láthattuk színpadon. A Ságvári gimnázium tanulója ígéretes tehetség, énekhangját a Király-König zeneiskola magánének tagozatán csiszolatja, színészi képességeit két „iskolában” is formálják a mesterek. Raulla a színtanoda mellett a színház stúdiójának is tagja. A tizenöt éves hölgygel sikereiről, terveiről beszélgettünk.

■ Az éneklés miatt tanul olaszul

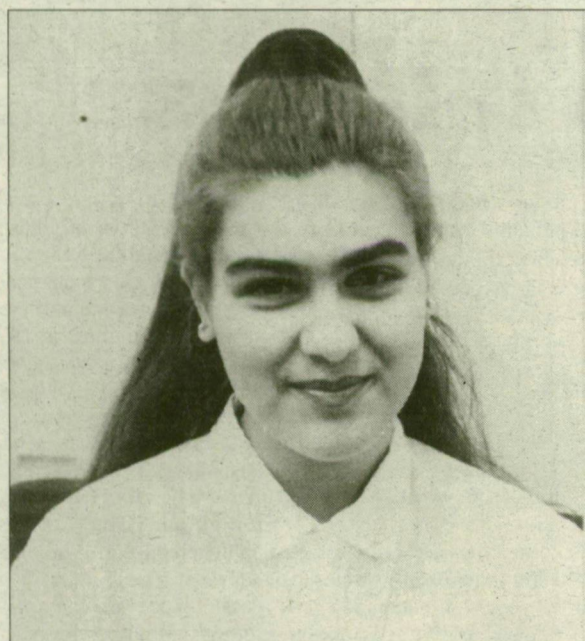
A legbabább stúdiós

■ Honnan ez az egzotikus név?

– Hosszú történet. A keresztnevem francia, de ez ne tévesszen meg senkit, valójában magyar, olasz és szír származású vagyok.

■ Ezért tanulsz olasz nyelvet a gimiben?

– Nem csak ezért, hanem az éneklés miatt is. Az opera a szerelmem. Amikor két népdalversenyre is első helyeztként jöttem haza, akkor fordult meg a fejemben, hogy énekelni tanulok. Ennek volt némi buktatója, mert mikor ezt elhatároztam, még csak tizenkét éves voltam, s a zeneiskola magánének tagozatára csak tizenhat éves kortól veszik föl a jelentkezőket. Szerencsém volt, hogy az énektanárom, Szél Pálné korrepetitort adott. Ugyanígy jártam a stúdióban is, ahol tizennyolc év az alsó korhatár, s engem tizennégy éves koromban vettek föl. Fekete Gizi el is nevezett a legbabább stúdiós. A stúdióba egyébként

Az opera a szerelme. (Fotó: Nagy László)

véletlenül kerültem be. Félreértettem a hirdetést, én csak érdeklődni mentem,

nem gondoltam, hogy egyenesen egy „fölvételi vizsgára” csöppenek. Mikor kide-

rejt, milyen fiatal vagyok, azt hittem, hazaküldenek, de nem így történt. Elmondtam egy verset, elénekeltem egy dalt és fölvettem. A színtanodába is a barátnóm jelentkezett, én csak elkísértem. S ha már ott voltam, én is részt vettem az első foglalkozáson. Aztán kedvet kaptam a dologhoz, és otthagadtam.

■ Mi a különbség a színtanodában és a stúdióban folyó munka között?

– Nagyon örülök, hogy mindkettőre járhatok, mert a kétféle tanulás jól kiegészíti egymást. A tanodában Csicsai Antal nagy hangsúlyt fektet a csapatmunkára. Arra törekszik, hogy jól megismerjük magunkat és egymást, hogy „összeműködünk”. Egy-egy darab megtanítása folyamán fontosnak tartja az érzelmi elemeket, a hangulati hatásokat a próbák közben. A stúdióban pedig a mesterséget tanítják nekünk a színészek, Rácz Tibor, Horváth Gábor, Szemán Béla, Karikó Teréz, Fekete Gizi, Karczag Ferenc, Iszlai Zoltán. Rácz Tibor nagyon figyel a gyakorlati dolgokra. Arra, hogy érthetően, szépen beszéljünk, hogy jól mozogjunk, hogy a technikai dolgokkal tisztá-

ban legyünk. Fekete Gizi a „belső énünket” igyekszik formálni. Ő a lélekre figyel. Megtanít bennünket arra, hogy a szemünkben hogyan tükröződjön az, amit érzünk. Sinka Károly az óriási tapasztalatát adja át nekünk. Karczag remek etűdöket csináltat velünk, rendez, korrigál. Sajnos Karikó Teréz délelőtti óráira nem tudok eljárni az iskola miatt. Míg a tanodában egymásra figyelünk, addig a stúdióban mindenki magára koncentrál, a saját fejlődésével van elfoglalva. Itt segítenek abban is, hogy mindenki megtalálja a karakterét. Rólam kiderült, hogy a zenés darabokban primadonna alkat vagyok, a prózában pedig naíva. Utóbbi azért érdekes, mert a tanodában legutóbb éppen komika szerepet kaptam, és nagyon szerettem azt is.

■ Ha ennire érdekel a színház, miért nem jelentkezél a szentesi gimnázium drámai tagozatára?

– Mert kicsit bizonytalan vagyok. A szüleim nem nagyon örülnének, ha színészné lennék, de én úgy érzem, mégiscsak jó lenne kezdeni valamit az énekléssel.

■ Valld be, hogy szeretnél operanékesnő lenni!

– Hát igen, mi tagadás, ez a vágyam. Már szerepálmaim is vannak, de egyelőre titokban tartom őket.

Pacsika Emília

■ Biztató válasz egy tanácsstalan tanácsadói testületnek

Lássák az eredményeket is!

Tisztelt Dobóczy Károly, Fekete Péter, Kása Ferenc, Kővári Árpád, Nyári Sándor, Réthi J. Attila és Szalai István!

Némi rácsodálkozással olvastam a Délmagyarországi 1995. június 24-i számában a hozzám (is) címzett nyílt levelüket! (Szívesen vettem volna, ha előtte időt szentelnek arra, hogy valamilyen beszélgetést kezdeményezzenek velem, esetleg egy – nem nyílt – levélben informálnak...)

Miért lepődtem meg? Olvasva ugyanazt a számot, a címlap legelején látom: Aranyos szegedi bűvárúszók, Három bajnoki cím – már az első napon. A 13. oldalon: A Boszorkányok kiűzték a bajnokot. Természetesen vettem, hogy ezekben a polgármester szívét is megdobogtató eredményekben a fél éve hivatalban lévő önkormányzat első lépéseinek egyikeként létrehozott sporttanácsadói testület hatása is benne van. Lehet, hogy így van, csak ezt nem látták a testület tagjai? Igaz, az olvasó biztos nem látja, hiszen még az általam igazán nagyra becsült Nyári Sándor (ugyancsak a 13. oldalon) is megfellebbezett arról, hogy a bajnok és kupagyőztes röplabdások szponzorai között a főszponzor, a Medikémia után a Puma-King és az OTP mellett Szeged Város Önkormányzatát is megemlítsék. Pedig éppen a tanácsadói testület javaslatára, az önkormányzati költségvetés szponzorálására szánt 50 millióból 9 milliót a Medikémia röplabdásai kaptak. Engedjék meg, hogy a cikkbeli szavakat ismételve én is elmondjam: Szeged város önkormányzata végtelenül boldog és büszke, hogy ilyen nagyszerű csapatot szponzorálhat, és egyúttal köszönetet fejezi ki a többi szponzor felé is.

Hadd válaszoljak először a nyílt levél utolsó kérdésére: igen, van értelme a tanácsadói testület munkálkodásának, a hosszabb távra szóló sportkoncepció kidolgozásának, rövidebb távon pedig előtte vagyunk az 1996-os költségvetésnek. Ugyanakkor ne legyenek illúzióik, hiszen a ma demokráciája ingadozókon keresztül érvényesül, és Szeged város szempontjából reális a két fő szponzorálási szempont (egyrészt az eredményes klubok, sportágak támogatása, másrészt a hetvennél is több klub, ha úgy tetszik több tucatnyi sportág támogatása) közötti egyensúly megteremtésének igénye, mert az elmúlt évtizedben ugyancsak megfogatkozott az egyéb szponzorok száma, ideértve az államot is. Példaképpen a Nemzeti Sport Tanács június 12-i ülésén mindössze 14 szegedi pályázó kapott támogatást a Nemzeti Sport Alapból, összesen 440 ezer forint értékben.

Magam is vallom: Szeged Város Önkormányzata egymaga nem képes az összes szegedi klub, egyesület és szerveződés szponzorálására. Emellett viszont vallom azt is, hogy Szeged sportkonceptiójában az eredményességi alapon adott „kiemelés” támogatási rendszer mellett helye van az egyesületek pályázati rendszerű támogatásának, külön helye van az iskolai és diáksport segítségével, az egyedileg kiemelt rendezvényeknek (pl. az 1998-as kajak-kenu vb), és a város által fenntartott, sportcélú intézményeknek (Sportuszoda, Tisza-parti stadion).

Végül megerősítem, hogy a tanácsadói testület azért hoztuk létre, hogy azok a nagyra becsült „külső” személyek, akik foglalkozásuknak, tapasztalatuknak köszönhetően otthonosan mozognak a sport területén, szakértő kézzel segítsék az önkormányzat sportpolitikáját, a kialakításban és a kivitelezésben egyaránt.

Higgyék el, nekem is számtalan alkalom van megtorpanni és elbizonytalanodni, amikor valami „nem úgy jön be”, ahogy szeretném. Ekkor eszembe jut és jussom a tanácsadói testület eszébe is: navigare necesse est.

Továbbra is számítva tanácsukra:

Dr. Szalay István

Kis matematikusok sikerei

Szép befejezése lett az idei versenyidénynek a június 19–21. között Vácott megrendezett XXIV. Országos Kalmár László Matematikaverseny. A több mint száz 5–8. osztályos résztvevő lebonnyoltott országos döntőn meggyőzően három kis matematikus képviselte – nagyszerű eredménnyel.

Az 5. osztályosok között Bertus-Barca Timea, a makói Kálvin Téri Általános Iskola tanulója negyedik helyen végzett (felkészítő tanára: Geráné Góg Ildikó). Az

ugyancsak 5. osztályos Szabó Zoltán pedig országos hetedik helyet szerzett Szegedről, a Béke Utcai Általános Iskolából. (felkészítő tanára: Szeged Lászlóné).

A 8. osztályos korcsoportban érték el a legszebb eredményt, ahol Vég Zoltán, a makói Kálvin Téri Általános Iskola tanulója második helyezést ért el a legszebb eredményt, ahol Vég Zoltán, a makói Kálvin Téri Általános Iskola tanulója negyedik helyen végzett (felkészítő tanára: dr. Varga Istvánné).